

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 463/2020-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 13. októbra 2020 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a zo sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátkou JUDr. Alenou Zadákovou, Kováčska 32, Košice, vo veci namietaného porušenia práva podľa čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Obdo 57/2019 z 22. októbra 2019 a takto

rozhodol:

Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

Odôvodnenie:

I.

Vymedzenie napadnutého rozhodnutia a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. januára 2020 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľky [REDAKOVANÉ]

██████████ ██████████ (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia práva podľa čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Obdo 57/2019 z 22. októbra 2019 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že na Okresnom súde Košice II (ďalej len „okresný súd“) sa pod sp. zn. 36 Cb 285/2015 vedie spor na základe žaloby obchodnej spoločnosti ██████████ (predtým vystupujúcej pod obchodným menom ██████████, pozn.), ██████████, ██████████ (ďalej len „žalobkyňa“), proti sťažovateľke v procesnom postavení žalovanej o zaplatenie sumy 948 753,23 € s príslušenstvom z titulu nároku na uhradenie ceny za dodávku elektrickej energie.

3. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 36 Cb 285/2015 zo 14. marca 2017 (ďalej aj „rozsudok okresného súdu“) žalobu žalobkyne v celom rozsahu zamietol a zaviazal žalobkyňu nahradiť sťažovateľke trovy konania v plnom rozsahu.

4. Na základe odvolania žalobkyne Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 3 Cob 95/2017 z 30. januára 2018 (ďalej aj „rozsudok krajského súdu“) rozsudok okresného súdu potvrdil a sťažovateľke priznal proti žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

5. Proti rozsudku krajského súdu podala žalobkyňa dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. a) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“).

6. Najvyšší súd napadnutým uznesením rozsudok krajského súdu, ako aj rozsudok okresného súdu zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a zároveň zrušil uznesenie okresného súdu č. k. 36 Cb 285/2015-522 z 10. augusta 2018.

7. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti poukazuje na skutočnosť, že najvyšší súd napadnuté uznesenie založil na závere, že v predmetnej veci je dovolanie prípustné a zároveň aj dôvodné, keďže bola naplnená hypotéza § 421 ods. 1 písm. a) CSP, a to napriek tomu, že neboli naplnené podmienky prípustnosti dovolania.

8. Sťažovateľka namieta, že došlo k porušeniu jej v ústavnej sťažnosti označených práv z dôvodu, že napadnuté uznesenie najvyššieho súdu je

- nepreskúmateľné, keďže najvyšší súd sa nevyjadril k podstatným námietkam sťažovateľky, ktorými argumentovala v rámci vyjadrenia k dovolaniu,

- arbitrárne, keďže najvyšší súd sa pri výklade § 421 ods. 1 písm. a) CSP úplne odklonil od ustálenej judikatúry, pričom sa zaoberal otázkou, ktorá riešená všeobecnými súdmi v tomto prípade nebola,

- nezákonné, keďže najvyšší súd pristúpil k skutkovému zisteniu, prijal skutkovú otázku a nesprávne aplikoval § 421 ods. 1 písm. a) CSP a

- zasahuje do práva na pokojné užívanie majetku, keďže došlo k „odňatiu“ právoplatne priznanej pohľadávky z titulu náhrady trov konania.

9. K nepreskúmateľnosti napadnutého uznesenia sťažovateľka uvádza, že najvyšší súd žiadnym spôsobom neodôvodnil aplikáciu Civilného sporového poriadku, čo sa týka prípustnosti dovolania, a to ani s ohľadom na aplikáciu Civilného sporového poriadku navrhovanú žalobcom, ani s ohľadom na jej námietku. Sťažovateľka v tejto súvislosti uvádza konkrétne námietky, ktoré boli obsahom jej vyjadrenia k dovolaniu, na ktoré nedostala v napadnutom uznesení žiadnu odpoveď, a to napriek ich podstatnému významu pre vec samú.

10. Sťažovateľka považuje napadnuté uznesenie za arbitrárne nielen z dôvodu odklonu od ustálenej judikatúry, čo sa posudzovania prípustnosti dovolania týka, ale hlavne

z dôvodu svojvôle najvyššieho súdu, ktorá je „dotvorená“ jeho nepreskúmateľnosťou. V tomto kontexte uvádza, že predmetom konania pred všeobecnými súdmi, resp. otázkou, na ktorej založili svoje rozhodnutie, nebolo všeobecné posúdenie platnosti generálnej plnej moci, ale obchádzanie spôsobu konania štatutárneho orgánu v mene spoločnosti v konkrétnom prípade, teda vo veci samej. Z napadnutého uznesenia najvyššieho súdu je podľa názoru sťažovateľky zrejmé, že tento postupoval svojvoľne tým spôsobom, že vymedzil vlastný záver, ktorý má vyplývať z rozhodnutí všeobecných súdov a ktorý je v priamom rozpore s odôvodneniami rozhodnutí všeobecných súdov.

11. K nezákonnosti napadnutého uznesenia sťažovateľka uvádza, že žalobkyňa vymedzila v podanom dovolaní dve otázky, a to otázku povahy udelených plnomocenstiev, a teda či ide o generálne alebo špeciálne plnomocenstvá a otázku platnosti, resp. neplatnosti generálneho plnomocenstva udeleného splnomocniteľovi právnickou osobou.

12. K prvej otázke, ktorá bola predmetom dovolacieho prieskumu, sťažovateľka uvádza, že táto otázka je otázkou skutkovou, a nie právnou, keďže žalobkyňa nesúhlasila so skutkovými závermi všeobecných súdov. Vzhľadom na uvedené postupoval najvyšší súd protizákonne, keď túto otázku pripustil a keď sám pristúpil k skutkovému zisťovaniu. Vzhľadom na uvedené táto otázka tak nemôže byť ani otázkou zásadného právneho významu. Zároveň riešenie tejto otázky nemôže podľa názoru sťažovateľky predstavovať odklon od ustálenej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu, keďže jej posúdenie vždy závisí od konkrétnych skutkových okolností.

13. Sťažovateľka vo vzťahu k druhej otázke, ktorá bola predmetom dovolacieho prieskumu, namieta, že žalobkyňou vymedzená otázka, a teda otázka platnosti, resp. neplatnosti generálneho plnomocenstva udeleného splnomocniteľovi právnickou osobou, nie je tou otázkou, ktorou sa zaoberal odvolací súd. Sťažovateľka argumentuje, že relevantnou právnou otázkou nie je otázka možnosti udelenia tzv. generálnej plnej moci, ale obchádzanie zákona pri spôsobe konania v mene spoločnosti s ručením obmedzeným, spôsobom opakovaného udeľovania tzv. generálnych plných mocí. Vzhľadom na sťažovateľkou prezentovanú „nesprávnu identifikáciu dovolacej otázky“ došlo podľa

jej názoru aj k „nesprávnej identifikácii ustálenej rozhodovacej praxe“. V tomto kontexte sťažovateľka uvádza: *«Vo vzťahu k relevantnosti otázky, uvádzame, že relevantnosť otázky nevyplýva čisto z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, keďže to môže byť nedostatočné a zaťažené inými vadami, čo môže „skresľovať“ vec samotnú. Relevantnosť otázky musí vyplývať z veci samotnej, čo vlastne neodporuje vyplývaniu z odôvodnenia, ktoré nastolenie takejto „otázky“ zákonom predpokladá (máme na mysli požiadavky na odôvodnenie rozhodnutí súdov), ale ako uvádzame v predchádzajúcej vete, odôvodnenie nemusí vždy takúto „otázku“ jednoznačne identifikovať. Tento záver vyplýva zo samotnej podstaty civilného sporového konania, že súdy rozhodujú spory a neprijímajú všeobecné analytické závery. V konečnom dôsledku, predpokladom každého zákonného rozhodnutia je uplatniteľnosť vo veci samej, preto ak spôsob riešenia identifikovanej druhej otázky navrhovaný žalobcom nie je uplatniteľný vo veci (čo nie je – argumentácia vyššie), tak nemôže byť ani samotná druhá otázka relevantná.»*

14. Sťažovateľka považuje druhý výrok napadnutého uznesenia o zrušení právoplatného a vykonateľného uznesenia okresného súdu sp. zn. 36 Cb 285/2015 z 10. augusta 2018 za arbitrárny, nepreskúmateľný, nezákonný a spôsobilý zasiahnuť do jej práva na pokojné užívanie majetku. S poukazom na § 439 písm. a) CSP argumentuje, že z gramatického výkladu tohto ustanovenia vplýva, že dovolací súd môže aj bez návrhu dovolateľa zrušiť výrok napadnutého rozhodnutia, ktorý dovolaním nebol napadnutý, a teda výrok vo veci samej, ale nie zrušiť výrok samostatného uznesenia o trovách konania, ako je tomu v tomto prípade, proti ktorému ani dovolanie prípustné nie je.

15. V závere ústavnej sťažnosti sťažovateľka poukazuje aj na samotnú nedôvodnosť žalobkyňou podaného dovolania. Vzhľadom na obsah udelených plnomocenstiev, ktoré boli predmetom posúdenia zo strany všeobecných súdov, a predmet podnikania žalobkyne sa sťažovateľka stotožňuje s názorom okresného súdu a krajského súdu, že v preskúvanom prípade ide o tzv. generálne plné moci.

16. Vzhľadom na uvedené sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí veci na ďalšie konanie vo veci samej nálezom rozhodol:

„I. Základné práva sťažovateľa [REDAKČIA] [REDAKČIA] [REDAKČIA] [REDAKČIA] [REDAKČIA] garantované podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, podľa čl. 1 ods. 1 Ústavy SR, podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu č. 1 k Dohovoru uznesením Najvyššieho súdu SR zo dňa 22.10.2019 sp. zn. 5Obdo/57/2019-587 porušené boli.

II. Uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 22.10.2019 sp. zn. 5Obdo/57/2019-587 zrušuje a vec vracia Najvyššiemu súdu SR na ďalšie konanie.

III. Najvyšší súd SR je povinný uhradiť sťažovateľovi [REDAKČIA] [REDAKČIA] e trovy konania ...“

II.

Právomoc ústavného súdu a relevantná právna úprava

17. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

18. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

19. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

20. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd

zistuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

21. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

22. Podľa čl. 1 ods. 1 ústavy Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo.

23. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

24. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

25. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

26. Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva. Predchádzajúce ustanovenie nebráni právu štátov prijímať zákony, ktoré považujú za nevyhnutné, aby upravili užívanie majetku v súlade so všeobecným záujmom a zabezpečili platenie daní a iných poplatkov alebo pokút.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

27. Podstata ústavnej sťažnosti sťažovateľky spočíva v námietke nepreskúmateľnosti, arbitrárnosti a nezákonnosti napadnutého uznesenia v dôsledku skutočnosti, že najvyšší súd pripustil dovolanie žalobkyne a zrušil rozsudok krajského súdu, ako aj rozsudok okresného súdu, a to napriek tomu, že neboli splnené podmienky prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP a neboli splnené ani zákonné podmienky na zrušenie uznesenia okresného súdu sp. zn. 36 Cb 285/2015 z 10. augusta 2018, v dôsledku čoho najvyšší súd porušil sťažovateľkine v ústavnej sťažnosti označené práva.

III.1 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu

28. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť.

29. Vo vzťahu k už spomenutému princípu subsidiarity judikatúra ústavného súdu stabilne pripomína, že ochrana ústavnosti nie je a ani z povahy vecí nemôže byť iba úlohou ústavného súdu, ale je takisto úlohou všetkých orgánov verejnej moci, v tom rámci predovšetkým všeobecného súdnictva. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti inštitucionálny mechanizmus, ktorý nastupuje až v prípade zlyhania všetkých ostatných do úvahy prichádzajúcich orgánov verejnej moci (napr. I. ÚS 214/09). Podľa právneho názoru ústavného súdu preto nemožno akceptovať, aby napĺňanie úsilia o spravodlivé súdne konanie príslušným všeobecným súdom nahradzoval ústavný súd svojím vstupovaním a ingerenciou do dosiaľ meritórne neskončeného konania. Ústavný súd môže urobiť zásah na ochranu ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv sťažovateľa až vtedy, keď už ostatné orgány verejnej moci nie sú schopné protiústavný stav napraviť (m. m. IV. ÚS 322/09).

30. Pridržiavajúc sa svojej stabilnej judikatúry, ústavný súd ďalej poukazuje na to, že základné právo na súdnu ochranu, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie „je výsledkové“, to znamená, musí mu zodpovedať proces ako celok, a skutočnosť, či napadnuté konanie ako celok bude spravodlivé, závisí od pokračujúceho konania a rozhodnutia všeobecných súdov (m. m. III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08). Aj z ďalšej judikatúry ústavného súdu (napr. I. ÚS 79/03, I. ÚS 236/03), obdobne ako z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Komanický c. Slovenská republika, rozsudok zo 4. 6. 2002) vyplýva, že ústavný súd a Európsky súd pre ľudské práva overujú, či konanie posudzované ako celok bolo spravodlivé v zmysle čl. 46 až čl. 50 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru.

31. Predpokladom na záver o porušení základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (ako aj práva na spravodlivé súdne konanie garantovaného v čl. 6 ods. 1 dohovoru) je také porušenie, ktoré nie je napravitel'né alebo odstrániteľné činnosťou všeobecného súdu pred začatím konania alebo v konaní vo veci samej, resp. ktoré nemožno napraviť procesnými prostriedkami, ktoré boli obsiahnuté v Občianskom súdnom poriadku (účinnom do 30. júna 2016, m. m. I. ÚS 148/03, III. ÚS 355/05, II. ÚS 307/06), resp. sú obsiahnuté v Civilnom sporovom poriadku (účinnom od 1. júla 2016, m. m. I. ÚS 182/2019).

32. Ak ústavný súd v rámci svojej doterajšej rozhodovacej činnosti pripustil výnimky z tejto zásady, išlo o prípady, keď ešte pred právoplatným skončením konania vo veci samej bolo v konaní o ústavnej sťažnosti napadnuté právoplatné rozhodnutie, ktorým sa skončila iba určitá časť konania alebo ktorým sa riešila iba určitá parciálna procesná otázka. Podmienkou na pripustenie takejto výnimky však je, že v konkrétnom prípade musí ísť o rozhodnutie spôsobilé výrazne a nezvratným spôsobom zasiahnuť do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou garantovaných základných práv alebo slobôd sťažovateľa, ako aj to, že námietka ich porušenia sa musí vzťahovať výlučne na dané štádium konania a nemohla by už byť uplatnená neskôr (IV. ÚS 195/2010), prípadne by sa tento negatívny dôsledok musel zároveň vzťahovať na výsledok konania a nebolo by ho možné korigovať v ďalšom procesnom postupe alebo v opravných konaniach (m. m. IV. ÚS 322/09, I. ÚS 182/2019).

33. Sťažovateľka namieta nezákonnosť napadnutého uznesenia, ktorá spočíva v nesprávnej aplikácii § 421 ods. 1 písm. a) CSP, ktorá je podľa jej názoru zásadného charakteru, vykazujúca svojvôľu spočívajúcu v prijatí „*vlastných podmienok*“ prípustnosti dovolania.

34. Podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

35. Z napadnutého uznesenia vyplýva (bod 14, pozn.), že žalobkyňa ako dovolateľka v podanom dovolaní primeraným spôsobom konkretizovala, v akých otázkach a vo vzťahu konkrétne ku ktorým rozhodnutiam najvyššieho súdu sa krajský súd ako súd odvolací podľa jej názoru odklonil od ustálenej línie rozhodovania najvyššieho súdu, pričom žalobkyňa uviedla aj vysvetlenie, v čom spočíva nesprávnosť právneho posúdenia veci odvolacím súdom a ako mala byť právna otázka správne posúdená.

36. Ústavný súd, posudzujúc obsah zásadnej argumentácie sťažovateľky, ktorú uplatnila aj v dovolacom konaní o nesplnení podmienok prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, uvádza, že právny názor najvyššieho súdu nemožno považovať za arbitrárny, svojvoľný a jeho rozhodnutie za také, ktoré by bolo založené na takom výklade ustanovení Civilného sporového poriadku, ktorý by popieral ich účel a zmysel.

37. Konkrétne k namietanému nedostatku existencie právnej otázky, vo vzťahu k žalobkyňou vymedzenej otázke povahy udelených plnomocenstiev, ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že najvyšší súd pri posúdení tejto otázky vychádzal v súlade s § 442 CSP zo skutkového stavu tak, ako ho zistil odvolací súd (bod 22 napadnutého uznesenia, pozn.).

38. Ústavný súd upriamuje pozornosť na skutočnosť, že krajský súd vo svojom rozsudku, a to konkrétne v jeho bode 26 uviedol, že z pripojených plnomocenstiev v spise

jednoznačne vyplýva, že žalobkyňa splnomocnila [REDACTED] „na zastupovanie na rokovaníach v súvislosti s uzatváraním obchodných zmlúv, na všetky úkony spojené s účasťou na rokovaníach za účelom uzatvárania obchodných zmlúv. Ďalej na prípravu návrhov na uzatváranie obchodných zmlúv, na dojednávanie podmienok obchodných zmlúv a na podpis obchodných zmlúv a ich prípadných dodatkov, príloh, zmien a súvisiacich dokumentov a úkony s tým spojené v mene splnomocniteľa.“.

39. Toto skutkové zistenie v rozsahu zisteného textu plnomocenstiev nebolo v konaní sporné (a to bez ohľadu na tvrdenie sťažovateľky, že ide o tzv. generálne plnomocenstvá, pozn.).

40. Ústavný súd konštatuje, že v rámci procesu právneho posúdenia veci sa všeobecný súd zamýšľal nad možnosťou, resp. potrebou aplikácie určitej právnej normy a túto normu interpretuje a následne prijíma právny záver o existencii alebo neexistencii dôvodu pre aplikovanie predmetnej právnej normy na posudzovaný právny prípad. Najvyšší súd v napadnutom uznesení uzavrel, že z obsahu predložených plnomocenstiev nemožno dospieť k záveru prijatému súdmi nižšej inštancie, že ide o taký rozsah udelenej plnej moci, ktorá by mala zodpovedať charakteru tzv. generálnej plnej moci, smerujúcej ku komplexnej extrakcii a prenosu oprávnení konateľa – štatutárneho orgánu právnickej osoby, na tretiu osobu, a preto rozsah splnomocnencovho oprávnenia konať za splnomocniteľa v zmysle § 31 ods. 1 Občianskeho zákonníka tu nebol vymedzený tak, že splnomocnenec môže za spoločnosť robiť všetky právne úkony, ktoré môže robiť spoločnosť, resp. jej konatelia. V dôsledku uvedeného najvyšší súd dospel k záveru o nesprávnom právnom posúdení veci, keď uzavrel, že s názorom krajského súdu o absolútnej neplatnosti plnomocenstiev s poukázaním na § 20 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa nestotožňuje a považuje tento názor za nesprávny.

41. Ústavný súd v súvislosti s touto námietkou zdôrazňuje, že pri rozlišovaní právnych a skutkových otázok je treba v prípade pochybností postupovať v prospech dovolateľa. Odmietnutie dovolania z dôvodu, že uplatnené námietky nemajú charakter právnej otázky, je možné iba v prípadoch, keď je táto skutočnosť jednoznačná (m. m.

I. ÚS 270/2020, pozri obdobne aj nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. II. ÚS 664/19 z 27. apríla 2020).

42. V kontexte napadnutého uznesenia najvyššieho súdu a v priamej súvislosti s argumentáciou žalobkyne, ktorú v tomto zmysle uplatnila pred najvyšším súdom, je zrejmé, že najvyšší súd posudzoval otázku povahy udelených plnomocenstiev v kontexte ich súdmi nižšej inštancie konštatovanej absolútnej neplatnosti, čo nemožno považovať výlučne za otázku skutkovú. Vzhľadom na uvedené je táto námietka sťažovateľky z ústavnoprávneho hľadiska zjavne neopodstatnená.

43. V ďalšej argumentačnej rovine sťažovateľka namieta, že dovolanie nie je prípustné ani vo vzťahu k druhej žalobkyňou vymedzenej dovolacej otázke, a to či generálne plnomocenstvo udelené splnomocnencovi právnickou osobou je platný alebo neplatný právny úkon.

44. Podľa názoru sťažovateľky takto žalobkyňou špecifikovaná otázka nie je tá, ktorou sa zaoberal odvolací súd. Žalobkyňa podľa jej názoru pristupuje k špecifikovaniu právnej otázky veľmi všeobecne, čo spôsobuje, že prípadná „odpoveď“ na ňou nastolenú druhú otázku by zahŕňala aj právnu argumentáciu, ktorá nie je aplikovateľná v tomto prípade a zároveň nezahŕňa právnu argumentáciu, ktorú je potrebné pri odpovedi na otázku platnosti generálnej plnej moci vo veci samej zvážiť. Sťažovateľka zároveň uvádza, že relevantnou právnou otázkou v danej veci je to, či obchádzaním § 31 ods. 1 Obchodného zákonníka (sťažovateľka má zjavne na mysli § 31 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pozn.), teda spôsobu konania v mene obchodnej spoločnosti, je opakované udeľovanie plnej moci, ktorej rozsah je vymedzený konaním v mene spoločnosti voči tretím osobám.

45. Ústavný súd konštatuje, že v rozsudku okresného súdu absentuje posúdenie veci podľa § 31 ods. 1 Občianskeho zákonníka tak, ako to predostiera sťažovateľka v ústavnej sťažnosti. Ústavný súd v tejto súvislosti upriamuje pozornosť na skutočnosť, že z bodu 25 napadnutého uznesenia vyplýva, že táto otázka ostala aj v rozsudku krajského súdu bez povšimnutia. Pokiaľ sťažovateľka namieta, že rozhodnutia všeobecných súdov nemusia

vždy takúto „otázku“ jednoznačne identifikovať, pretože neprijímajú všeobecné analytické závery, je k uvedenému nevyhnutné uviesť, že prípustnosť dovolania sa vždy vzťahuje na právne otázky, ktorých vyriešenie viedlo k záverom uvedeným v rozhodnutí odvolacieho súdu. Vzhľadom na uvedené nie je možné túto žalobkyňou vymedzenú otázku považovať za všeobecnú či nemajúcu relevantný význam pre posúdenie veci súdmi nižšej inštancie, keďže nepochybne podstatné bolo pre rozhodnutie odvolacieho súdu práve vyhodnotenie generálnych plnomocenstiev ako neplatných v rámci konkrétnych skutočností v prejednávanej veci. Všeobecné súdy neskúmali „*teoretickú možnosť udelenia generálnej plnej moci*“ tak, ako argumentuje sťažovateľka v ústavnej sťažnosti. Ústavný súd preto považuje aj túto námietku z ústavnoprávneho hľadiska za zjavne neopodstatnenú.

46. Ústavný súd k námietke sťažovateľky o nepreskúmateľnosti napadnutého uznesenia z dôvodu, že najvyšší súd sa nevysporiadal s podstatnými argumentami sťažovateľky, ktoré uplatnila vo vyjadrení k dovolaniu, uvádza, že otázky, ktoré sťažovateľka konkretizuje v ústavnej sťažnosti, sa týkajú práve namietanej neprípustnosti dovolania, a sťažovateľka, aj keď nie explicitne, ale odpoveď na nich dostala práve s poukázaním na odôvodnenie tej časti napadnutého uznesenia, v ktorej najvyšší súd odôvodňuje splnenie podmienok prípustnosti dovolania (body 14 a 16 napadnutého uznesenia, pozn.).

47. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu v bode 33 obsahuje argumentáciu, ktorá najvyšší súd viedla k zrušeniu uznesenia okresného súdu č. k. 36 Cb 285/2015-522 z 10. augusta 2018. Z prednesených argumentov sťažovateľky v tejto časti nevyplýva nič, čo by posunulo prerokovávanú vec do ústavnoprávnej roviny. Ústavný súd konštatuje, že skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom najvyššieho súdu v tejto časti nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého uznesenia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade s právnym názorom strán sporu vrátane ich dôvodov a námietok.

48. Keďže v danom prípade bolo jednoznačne preukázané, že niet žiadnej spojitosti medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

III.2 K namietanému porušeniu čl. 1 ods. 1 ústavy, základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým uznesením najvyššieho súdu

49. Ustanovenie čl. 1 ods. 1 ústavy je súčasťou základných princípov ústavy a vzhľadom na to nemôže plniť poslanie priamo aplikovateľného ustanovenia v individuálnych konaniach o porušení základných práv a slobôd uvedených v druhej hlave ústavy (m. m. II. ÚS 821/00, I. ÚS 176/07I. ÚS 485/2010). Z uvedeného dôvodu ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

50. K namietanému porušeniu práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a podľa čl. 1 dodatkového protokolu je potrebné uviesť, že sťažovateľka namietala porušenie tohto práva v spojení alebo v nadväznosti na namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Keďže ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade nedošlo k porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako ani k porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, je zjavné, že nemohlo dôjsť ani k porušeniu týchto označených práv. Ústavný súd preto aj túto časť ústavnej sťažnosti pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

51. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti sa ústavný súd ďalšími návrhmi sťažovateľky uvedenými v petite jej ústavnej sťažnosti nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody podľa ústavy,

alebo ľudského práva alebo základnej slobody podľa kvalifikovanej medzinárodnej zmluvy, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. októbra 2020

Jana Baricová
predsedníčka senátu